

Naléhavý úmysl *Apoštolátu modlitby papeže Františka* na měsíc prosinec 2021

Modleme se, abychom po vzoru Marie stavěli úděl živých lidí nad ideologie a jednali rychle ve prospěch těch, kteří trpí

Cesta papeže Františka na Kypr a do Řecka opět zblízka poukázala na Středomoří. Je to oblast vyostřených hranic – mezi světem, v němž to vře sociálními, ekologickými a válečnými katastrofami, a mezi světem nadějí, kde se život v uprchlických táborech zdá být snesitelnější než v domovině. Tato cesta papeže Františka nás učí neodvracet tvář a nenechat zapadnout do zapomenutí ty, kteří se stali oběťmi války, nenávisti, změny klimatu, obchodníků s lidmi nebo politickou zbraní. Vážnějším problémem nežli migrace jsme – paradoxně – my sami, Evropané, kteří se k problému stavíme jako k záležitosti, která se nás netýká. „Středomoří, které po tisíciletí spojovalo různé národy a vzdálené země,“ řekl papež František v *hotspotu* na ostrově Lesbos, „se stává chladným hřbitovem bez náhrobků.“ Modrý pruh moře je hranicí bolesti. Jsou zde ti, kteří pocházejí z Afghánistánu – aby se dostali do přijímacího a identifikačního centra v uprchlickém táboře, museli pěšky přejít Írán a Turecko. Jsou zde ženy se zahalenými hlavami, které přežily v bojích s Islámským státem. Čekají zde na život afghánští, syrští, iráčtí a afričtí muži a ženy. Papežův postoj je nepopulární, zcela proti proudu. Popudí si tím veřejné mínění, spustí proti sobě přehršel nenávistných útoků, manipulací a pochybností. Ale on vidí jinak, očima Marie, která nese křehkost svého Syna v celém jeho lidství. Ujímá se spolu s ní života ohroženého v samém kořeni. Čeho je schopen člověk posedlý ideologiemi, z blízkosti, téměř na dosah od nás, lze pozorovat na polsko-běloruské hranici. Chudí se v rukách tyranů, gangů i státních režimů stávají zbraněmi. Můžeme být hrdí na to, že syrský uprchlík může říci: „Papež je naším hlasem.“ Stejně jako Wojtyła byl hlasem těch, kdo hlas neměli. Kdo se hlásí k Františkovi, hlásí se i ke sv. Janu Pavlu II.